

* Ο ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣ *

Το φρούριον τοῦ χωροδεσπότη, με τοὺς βαρεῖς τοίχους καὶ τοὺς ὑψηλοὺς τοῦ πύργου δεσπότης τῆς πεδιάδος τῆς Ἄρνης ἦτο κατάφωτον τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο. Εἰς τὰς πλατείας τοῦ ἐπάλλξει πυραὶ κατὰ μικρὰ διαστήματα κατηύγανον διὰ τοῦ φωτός των ὀλόκληρον τὸ ἀρχαῖον καὶ ἔνδοξον κτίριον. Αἱ γέφυραὶ τοῦ εἶχον καταβιβάσθῃ καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἤχοι θριαμβευτικοὶ σαλπίγγων ἀνήγγελαν τὴν ἄφιξιν ἐνὸς ἐπισήμου ξένου τὸν ὁποῖον ἐξήγγελεν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἐπάλξεως ὁ κῆρυξ.

— Ὁ ἐκλαμπρότατος ἱππότης δὲ Τορνιέ! Ὁ αὐθέντης τοῦ Γκὸμ καὶ ἡ πυροδέσποινα τοῦ Σιερού! Ὁ γενναϊότατος καὶ ἐνδοξότατος Δούξ τῆς Ἀνκόλμης.

Μία πλαγία γέφυρα, φέρουσα πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ εὐγενοῦς κτιρίου, εἶχε καταβιβάσθῃ διὰ τοὺς χωρικοὺς οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ἀβροῖο ὅπως συγχαροῦν τοὺς πυργοδεσπότης.

Διότι ἐκεῖνην τὴν νύκτα ὁ εὐγενέστατος αὐθέντης τοῦ Μαρκόλμ, ὁ τελευταῖος ἔνδοξος ἀπόγονος τῆς γενεᾶς τῶν Μαρκόλμ, τῶν ὁποῖων ὁ πρῶτος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πρώτην σταυροφορίαν, ἐτέλει τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς του, τῆς ὠραίας Ἐλσῆς μετὰ τοῦ ἱππότη τοῦ Γοδοφρίδου Λάιτλ.

Ὅταν ἡ σειρά τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν ἀρχόντων διήλθε καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καταβιβάσθῃ ἡ γέφυρα καὶ ν' ἀρχίσῃ ἡ τελετὴ, ποδοβολητὸς ἵππου ἠκούσθη καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη πρὸ τῆς γεφύρας ἵππεὺς ἐπιβαίνων μελανοῦ ὠραίου ζώου τὸ ὁποῖον ἵππευε θαυμασίως.

Ὁ ἵππεὺς ἔφερε μαύρην βελουδίην στολήν, βαρύτιμον, ἀπὸ τὸ βελουδίον δὲ πηλίκιον τοῦ ἐξέφευγε πλουσιωτάτῃ ξανθῇ κόμῃ.

Ὁ κῆρυξ ὕψωσε τὴν δάδα διὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ξένον, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ φέρῃ τὴν φυσιογνωμίαν του εἰς τὴν μνήμην του.

— Ποῖον ν' ἀναγγεῖλω εὐγενέστατε, εἶπεν.

Ὁ ἄγνωστος ἀφίππευσε καὶ παρέδωκε τὸν ἵππον του εἰς ἓνα ἵπποκόμον.

— Εἶμαι ὁ τροβαδούρος τῆς Ἄρνης, εἶπεν ὁ νέος.

Ὁ κῆρυξ ἠτοιμάζετο ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ ὄνομα τοῦ τροβαδούρου, ὅτε παρουσιάσθη ὁ αὐθέντης τοῦ Μαρκόλμ.

— Ὅστις δῆποτε καὶ ἂν ἦσαι, εὐγενέστατέ μου ξένε, εἶπε, καλῶς ἦλθες εἰς τὸν πύργον μου. Οἱ Μαρκόλμ οὐδέποτε ἔκλεισαν τὰς θύρας των εἰς τὸν διαβάτην, ἀλλὰ ὅταν ὁ διαβάτης εἶχεν ὕψιν τόσον εὐγενῆ, ἢ φιλοξενία μας παρείχετο ἀβροτέρα.

Καὶ εἶπεν τὴν γεῖρα πρὸς τὸν ξένον ὅστις ἀνέμενεν ἀποκεκαλυμμένος.

— Ροδόλφος δ' Ἄρν, εἶπεν ὁ νέος, ἄπλοῦς καὶ πτωχὸς τροβαδούρος τῆς Ἄρνης. Εἰς τὴν χαρὰν τοῦ οἴκου σου ἔρχομαι νὰ προσθέσω, εὐγενέστατε, τὴν χάριν τοῦ ἄσματος μου.

Ὁ αὐθέντης τοῦ Μαρκόλμ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

— Ὁ Θεὸς σὲ στέλλει, εἶπε. Ἀκριθῶς ὠραῖε μου νεανία, ἀπὸ τὴν τελετὴν τὴν ὁποῖαν παρεσκεύασα, ἔλειπεν ἡ χάρις τῆς ποιήσεως καὶ ἡ ψαιδρότης τῆς μουσικῆς. ἦλθες νὰ τὴν προσθέσῃς. Ὡς εὖ παρέστης! Εἴσελθε εἰς τὸ φρούριον ὡς θὰ εἰσῆρχετο εἰς ἰδικόν σου.

Ὁ νέος διεπέρασεν ἀπὸ τοῦ βραχίονός του τὴν χρυστὴν λύραν ἢ ὁποῖα ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ζώνην του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Αἱ κυραὶ ἐκάθηντο κυκλικῶς καὶ συνωμίλου, ἐνῶ ἀπὸ μίαν ἡμίκλειστον

θύραν ἤκούετο εὐθυμον τὸ ἄσμα τῶν νεανίδων, αἵτινες παρεσκευάζον τὴν νύμφην διὰ τὴν τελετὴν.

Ἡ εἴσοδος τοῦ νεαροῦ ξένου ἐνεποίησεν ἰδιαιτέραν αἴσθησιν. Μεταξὺ τῶν ὠραίων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπλήρουν τὴν αἴθουσαν, ὁ νέος ἐκεῖνος εἶχε τι τὸ ἐξαιρετικὸν εἰς τὴν εὐγενῆ μορφήν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἐλση ἐξῆλθεν ἤδη συνοδευομένη ὑπὸ τῶν φίλων τῆς καὶ διηρθύνηται πρὸς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο ἡ ἱεροτελεστία. Διερχομένη πρὸ τῶν ἵπποτῶν καὶ τῶν ξένων οἱ ὁποῖοι εἶχον σταθῆ εἰς τὴν γραμμὴν θαυμάζοντες τὴν καλλονὴν τῆς, εἶδεν αἰφνιδίως τὸν τροβαδοῦρον.

— Αὐτὸς ἐδῶ ; Εἶπε καὶ ἐκλονίσθη.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστηρίχθησαν πλήρεις ἀγωνίας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νέου ὁ ὁποῖος ἀπήντησε δι' ἡρέμου καὶ τρομεροῦ μειδιάματος.

Ἡ ὠραία νύμφη, ὁ γαμβρός, καὶ ὁ πατήρ τῆς εἰσῆλθον εἰς τὸ παρεκκλησίον ὅπου ἐτελέσθη ὁ γάμος. Οἱ ἄλλοι παρέμειναν εἰς τὴν εὐρείαν αὐλὴν τὴν ὁποίαν ἐσκίαζον αἱ ὑψηλαὶ παλαιαὶ ἐπάλλξεις.

Ὅταν ἡ γαμήλιος πομπὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ παρετέθη τὸ γεῦμα ὁ αὐθέντης Μαρκόλμ ἐπλησίασε τὸν τροβαδοῦρον.

— Ἡ θέσις τῆς ποιήσεως, εἶπεν, εἶναι μεταξὺ τῆς χαρᾶς. Μετὰ τοὺς νυμφίους ὠρίσθη θέσις διὰ τὸν ὠραῖον τροβαδοῦρον τῆς Ἄρνης· κάθησε λοιπὸν ὠραῖέ μου ξέने, καὶ μὴ λησμονεῖς ὅτι περιμένομεν θαύματα ἀπὸ τὴν λύραν σου.

Ὁ τροβαδοῦρος ἐκάθησε πλησίον τῆς ὠραίας Ἐλσας, τῆς ὁποίας αἱ χεῖρες ἔτρεμον καὶ ἡ φωνὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσθύνετο. Οἱ προσκεκλημένοι ἀπέδιδον τὴν συγκίνησιν ταύτην εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ὁ τροβαδοῦρος τῆς Ἄρνης μόνον καὶ ἡ ὠραία Ἐλση ἤξευραν τὴν αἰτίαν τῆς συγκινήσεως.

Ἐν τούτοις τὸ γεῦμα ἐτελείωσε καὶ ὁ τροβαδοῦρος ἐτόνισε τὴν λύραν του.

Μία φωνὴ γλυκυτάτη συνοδευομένη ἀπὸ μίαν ὑπέροχον ἁρμονίαν διεχύθη εἰς τὴν ἀρχαίαν αἴθουσαν.

«Ψάλλε, πτωχὲ τροβαδοῦρε, τὴν γαρὰν τῆς ὠραίας πυργοδεσποίνης. Τόνισε εἰς τὴν λύραν σου τὸ πικρὸν παράπονον τοῦ χωρισμοῦ. Ἡ νύμφη τοῦ ἀργοντικοῦ φρουρίου ἀπόψε πετᾷ εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἠγάπησεν. Αὐτὸς δέχεται τὴν καρδίαν τῆς τὴν παρθένον ἀπὸ αἴσθημα, τὴν καρδίαν τὴν ὁποίαν δὲν διεπέρασεν ἕως τῶρα κανεὶς πόθος».

Ἡ Ἐλση ἔκυψε πρὸς τὸν τροβαδοῦρον καὶ τοῦ ἐψιθύρισε.

— Ῥοδόλφε, λυπήσου με.

«Ψάλλε πτωχὲ τροβαδοῦρε, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, τὴν λήθην τῶν ὀρκων καὶ τῶν ὑποσχέσεων. Ἀπόψε ἡ ὠραία κόρη γίνεται σύζυγος τοῦ νέου τὸν ὁποῖον ὠνειρεύετο. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀργοντικὸν φρούριον πλανᾷται τῶρα ὁ ἄγγελος τῆς ἀγάπης, ὁ Θεὸς τοῦ ἔρωτος. Ἐνωσε πτωχὲ τροβαδοῦρε τὰς εὐχὰς σου διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν δύο ἐραστῶν».

Ἡ Ἐλση ὑπεκρίθη ἀδιαθεσίαν καὶ ἠγέρθη ν' ἀποχωρήσῃ. Ὁ αὐθέντης τοῦ Μαρκόλμ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀποχωρήσεως καὶ μετ' ὀλίγον οἱ προσκεκλημένοι κατήρχοντο τὴν εὐρείαν κλίμακα τοῦ φρουρίου.

Αἴφνης κρότος σώματος πίπτοντος ἀπὸ τὰς ἐπάλλξεις ἠκούσθη.

Οἱ φύλακες ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἠκούσθη ὁ δοῦπος, ἐνῶ ὁ κῆρυξ ἀνήγγειλε τὸ θλιβερὸν ἀποτέλεσμα.

— Ὁ κύριος τροβαδοῦρος τῆς Ἄρνης ἐφονεύθη πεσὼν κατὰ λάθος ἀπὸ τὰς ἐπάλλξεις.

* *Μετάφρασις* Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ *

ALF. MERILLY

